

1

Fuck! Shit! Fuck!

Dus toch!

Hij heeft de eerste dag van de paasvakantie uitgekozen om het te doen. Zodat ik dan twee weken heb om te wennen aan het idee? Omdat ik me, als het midden in het trimester was gebeurd, niet meer zou hebben kunnen concentreren op school, met alle gevolgen van dien? Moet ik zijn *mededeling* als een weloverwogen daad beschouwen, als een bewijs van zijn inlevingsvermogen? Moet ik hem bedanken dat hij zijn *mededeling* nu doet en dat *het* vandaag gebeurt? Beseft hij dan niet dat mijn vakantie daardoor hoe dan ook om zeep is nog voor ze goed en wel begonnen is? Dat mijn leven nooit meer hetzelfde zal zijn en zijn vertrek op mij zal kleven als huid- en haarschilders op een zwart hemd?

De voordeur klikt dicht. Het lijkt alsof het huis de adem inhoudt, zo onwezenlijk stil is het. Mocht ik luisteren, dan zou ik de aarde om haar as horen draaien. Maar ik heb niet de minste zin om te luisteren. Ik heb de voorbije maanden genoeg gehoord, en gezien. Of niet gehoord en niet gezien. En kan ik nog wel horen en zien, denken en,

vooral, voelen? Ik heb soms de indruk dat ik ben uitgeschakeld, alsof ik een snoer ben dat uit het stopcontact is getrokken.

Ik hoor zijn voetstappen op het grind, de koffer van de auto die opengaat, dichtslaat. Weer voetstappen, en gemompel. Het portier van de auto gaat open, wordt even later dichtgetrokken. Ik zit als gebetonneerd op de rand van mijn bed, houd mijn adem al zo lang in dat mijn longen dreigen te ontploffen.

In een flits beleef ik alles opnieuw, als een slechte film, waar je niet nog eens naar wil kijken.

Zijn *mededeling* duurde amper twee minuten, misschien drie. Zelfs de reclame op tv duurt langer, en die kan me meestal gestolen worden. Zijn *mededeling* ook, maar ik kon er niet aan ontsnappen, niet wegzappen of een drankje of een snack halen.

'Nora, ik denk dat je wel beseft dat het evenwicht tussen mama en mij een beetje zoek is.'

Wat een understatement! Het evenwicht was al maanden helemaal ... uit evenwicht.

Ik hoorde weer de echo's van de woorden die ze elkaar in het gezicht hadden geslingerd en die van kwaad naar erger waren gegaan: leeg, eenzaam, saai, naast elkaar, egoïstisch, apathisch ...

Ik zag weer de vuilnisbak vol scherven of met een maaltijd erin die onaangeroerd was gebleven.

Maar veel erger waren de doodse stiltes tussen hen en de ijzige blikken.

Ik kan me niet meer herinneren wat papa nog allemaal heeft gezegd. Wel nog hoe het klonk, droog en koel, zoals een nieuwslezer van het journaal.

Ik hoorde de bevestiging van wat ik vermoedde, verwachtte, vreesde, verafschuwde: hij ging weg.

'Dat wou ik je toch meedelen,' besloot papa. Waar bleef de 'nog een prettige dag verder' of de 'nog een fijne avond/nacht toegewenst'? Hij had de kunst van het nieuwslezen nog niet helemaal onder de knie.

'Ik ga logeren bij een vriend,' ging hij verder. 'Maar ik ga ook meteen een appartement of zo zoeken. Ik zorg dat er een extra slaapkamer is. Als je wil, kan je dan komen logeren.' Een extra kamer ... voor mij ... en voor wie nog als ik er niet ben, vroeg ik me af want in een fractie van een seconde schoten de beelden van tijdens de kerstvakantie weer door mijn hoofd: papa en die vrouw in de bistro.

Zou ik hem dé vraag stellen? Beter van niet. Wat zou het veranderen? Wie vragen stelt, kan leugens als antwoord krijgen, en die kon ik er op dat moment echt niet meer bij hebben.

'Ik blijf toch liever hier,' antwoordde ik. 'Ik wil niet in de weg lopen!'

Papa keek me vragend aan.

'Laat maar,' zei ik.

Hij stond op, schoof naar de deur, keek nog even om – ik bleef naar een punt op de vloer staren – en verliet mijn kamer.

Je zou je verdriet in een fles moeten kunnen stoppen, de dop er stevig op vastschroeven, de fles in zee gooien – al is dat niet goed voor het milieu – en hopen dat iemand ze ooit aangespoeld vindt, opent en de inhoud leest. Maar waarom zou je anderen opzadelen met je eigen problemen? Is het niet beter dat die fles blijft dobberen of ongeopend in de glasbak – beter voor het milieu – terechtkomt?

De motor slaat aan, de auto vertrekt. Te snel, het grind spat op, klettert tot tegen de garagepoort.

Ik spring naar het raam, zie de auto nog net in de bocht van de straat verdwijnen. Ik slaak een diepe zucht.

Als dit een romantische film was, zou het avond zijn of nacht, het zou buiten regenen, de hoofdpersonages zouden sip en somber kijken, er zou melancholische muziek op de achtergrond weerklinken. Het vrouwelijke hoofdpersonage zou achter het raam staan en naar buiten staren, haar tranen de vrije loop laten. De kaakspieren van de man in de weggijdende auto zouden ongecontroleerd trillen.

Pathetisch, ik weet het. In de bioscoopzaal of thuis voor de buis zouden sommigen, net zoals het vrouwelijke hoofdpersonage, misschien een krop in de keel krijgen, een paar tranen wegpinken; anderen zouden, net als het mannelijke hoofdpersonage, hun kaken spannen; maar nog anderen zouden dat allemaal overdreven vinden, hun stinkende best doen om niet in de lach te schieten of, gewoon, popcorn of chips in hun mond proppen en slurpen van hun drankje.

Maar dit is geen film en ik laat geen traan, voel er zelfs geen opwellen. Bovendien haat ik popcorn en chips, en ik slurp nooit.

Buiten schijnt de zon. Ergens weerklinkt muziek, het gejoel van kinderen, het gezang van vogels. Het wordt allemaal overstemd door mama's snikken, vloeken, mopperen, kermen, rommelen, als aankomend onweer, dat soms lijkt in te houden en de andere kant uit te drijven, maar dan weer onheilspellender dan voorheen komt opzetten.

Hun meningsverschillen werden aanvankelijk nog uitgepraat en leken niet zo groot. De vakantie van vorige zomer was er zo eentje. Mama wou een lange reis maken. Papa vond dat ze al genoeg lange reizen hadden gemaakt, dat je uiteindelijk overal hetzelfde zag, dat reizen ontzettend duur was geworden enzovoort. Ze begreep het.

Maar een reis deed altijd deugd na een jaar van hard werken. Stilte. Gewoon thuisblijven kon toch ook deugd doen, vond hij dan weer. Zo ging het nog een tijd heen en weer. Uiteindelijk kwam er een compromis: het werden weekendtrips, maar die vielen zwaar tegen.

Later werd er niets meer uitgepraat. Uren en daarna dagen van beeld zonder klank.

Op den duur was het alleen nog aftellen tot een nieuwe ruzie begon. Elke dag een nieuw record. Soms had je de indruk dat de ruzie al begonnen was nog voor ze elkaar onder ogen kwamen. Soms werd er geruzied met alleen de ogen, met grimassen, met gebaren. Stomme film. Hoe dwaas! Mijn mening werd niet gevraagd, en als ik die dan toch gaf – meestal wees ik hen erop dat ze zich aanstelden, zich nog erger gedroegen dan kleine kinderen – werd ik meteen terechtgewezen. De twee vechtende honden vergaten waar ze mee bezig waren en keerden zich verenigd tegen de derde.

In het begin werd ik verzocht om me niet te bemoeien. Daarna werd ik bevolen om mijn mond te houden en ten slotte werd ik al naar mijn kamer gestuurd nog voor het gekibbel en geruzie begon.

Soms verdween ik zelf al op voorhand.

Ik ga weer op mijn bed zitten, kijk naar de poster aan de muur erboven. Lady Gaga en Bradley Cooper kijken

elkaar verliefd in de ogen, terwijl hij op zijn gitaar tokkelt en zij een tekst schrijft. Ik heb zin om die poster van de muur te rukken en in duizend stukken te scheuren. Ik vind *A star is born* plots een snertfilm.

Ik laat Lady Gaga en Bradley Cooper toch aan de muur – ze zijn hier uiteindelijk niet de oorzaak van en kunnen er niets aan veranderen – en ga naar beneden.

Maar op de onderste trede van de trap, slaat de twijfel weer toe.

Zou ik mama niet beter even met rust laten? Het onweer lijkt voorbij, maar is het nu niet té stil in de keuken?

Ik loop naar binnen. In de keuken en de woonkamer is geen spoor van mama te bekennen, ook niet in de tuin. Ik zie daar alleen Pita, onze kat, die al de hele ochtend met engelengeduld zit te wachten bij het hol van een muis. Hadden mama en papa niet meer geduld moeten tonen? Je kan veel leren van katten.

Ik neem een boek uit de kast, ga naar buiten en nestel me in de hoek van de tuin in een van de ligstoelen die, zoals elk jaar, op 21 maart – weer of geen weer – uit het tuinhuis zijn gehaald en in de zonnigste hoek van de tuin neergepoot. Drie stoelen ... Zullen we toch nog even